

Dalmatinska brev

ett sorglustigt sångspel

Carl-Erik Wiberg

(Hon):

Olivträdet får
sin kraft ur stenig jordmån
och växer sakta

pinas av nordan
som blåser kalla kårar
stryker åsnans rygg

gröna oliver
plockas av flinka fingrar
oljan kramas fram

mina oliver
lik stänk av lyckorus
som långsamt avtar.

Att växa tar tid
att förändra sitt inre
tar mycket längre

men visst kan livet
le mot mej ännu en gång
som litet kräver

säg att du är här
och kommer med kärleks lust
flyktig som gräset

svara mig käre,
du som fyller mitt hjärta
med din frånvaro

mitt liv utplånas
men du lever som förut
i smärta bor jag.

(Hon och han):

Långt, långt därute
som i en bruten linje
häver våg vid våg

känn morgonluften
doften av barr och kåda
havsvindens ilning

fisken simmar fort
för att fly undan faran
som nalkas bakom

men ibland lurar
faran från ett annat håll
jakten når sitt slut.

Så lever vi här
på jorden som de vi är
och vet så litet

om allt och andra
som liksom vi blint trevar
arbetar, strävar

och förkovrar sig
att livets lycka fånga
men ofärdiga

ingenting varar
och vi förändras ständigt
sånt är livets lopp

i sinnet skaver
längtan om att försonas
med fåfängligt hopp.

FINIS

*Fisken sa min vän
från Dalmatien måste
simma tre gånger*

*i havet första
gången i olja sedan
och till sist i vin*

*först då är fisken
färdig att lagas och ge
den rätta smaken*

*

